

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/410/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111215077
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1111215077.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Kataríny Javorčíkovej a JUDr. Branislava Krála v právnej veci žalobcu: B. G. G., bytom C. Z. Č. XX, R., proti žalovanému: Alico Funds Central Europe správ. spol., a. s., Pribinova ul. č. 10, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou Ružička Csekes s.r.o., Vysoká ul. č. 2/B, Bratislava, o 43 000 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 24. októbra 2013 č. k. 4C/70/2011-66, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 34 541,45 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku napadnutej časti sa žaloba z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 34 582,33 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 17.02.2010 č. k. 11C/2/2008- 233 určil, že výpoveď, ktorú dal žalovaný žalobcovi listom z 18.07.2008, je neplatná a súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 167 183,71 eur z titulu náhrady mzdy. Odvolací súd rozsudkom zo 16.03.2011 č. k. 4Co/267/2010- 296 uvedený rozsudok potvrdil s tým, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 167 183,71 eur brutto. Náhradu mzdy v tejto výške žalovaný žalobcovi zaplatil dňa 23.05.2011. Žalobca sa žalobou v prejednávanej veci domáhal zaplatenia úrokov z omeškania zo sumy 167 183,71 eur. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba je čiastočne dôvodná. Splatnosť náhrady mzdy nenastáva až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti výpovede, ale v zmysle § 129 ods. 1 v spojení s § 130 Zák. práce je splatná mesačne pozadu v dohodnutom výplatnom termíne, ktorým bol v tomto prípade 15. deň v mesiaci. Preto nezaplatením náhrady mzdy v lehote splatnosti vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. Na strane 3 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol výpočet úrokov z omeškania žalovaného so zaplatením záhrady mzdy za každý mesiac omeškania do 23.05.2011, kedy žalovaný náhradu mzdy žalobcovi zaplatil. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 34 582,33 eur z titulu úrokov z omeškania a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania súd prvého stupňa nerozhodol (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný a napadol ním výrok, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 34 582,33 eur. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo aby ho zmenil tak, že žalobu zamietne. Vytkol súdu prvého stupňa, že nepostupoval v súlade s § 118

ods. 2 O.s.p. Ďalej poukázal na to, že Okresný súd Bratislava I mu rozsudkom zo 17.02.2010 č. k. 11C/2/2008- 233 uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 167 183,71 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a nepovažoval za relevantné omeškanie žalovaného s vyplatením náhrady mzdy z dôvodu, že skončenie pracovného pomeru žalobcu bolo medzi účastníkmi konania sporné. Okresným súdom Bratislava I priznaná náhrada mzdy mala povahu sankcie uloženej žalovanému za to, že žalobcovi nevyplácal mzdu po dobu, po ktorú žalobca nevykonával prácu z dôvodu, že mu to žalovaný ako zamestnávateľ neumožnil. Táto sankcia vznikla až okamihom právoplatnosti uvedeného rozsudku. Podmienkou vzniku nároku žalobcu na náhradu mzdy bola neplatnosť výpovede danej mu žalovaným. Právo určiť, či skončenie pracovného pomeru bolo neplatné, patrí jedine súdu. Zamestnávateľ nemôže až do právoplatnosti rozhodnutia o náhrade mzdy z dôvodu neplatnosti skončenia pracovného pomeru vedieť, či zamestnanec nárok na náhradu mzdy má, pretože tento jeho nárok je do tohto okamihu sporný. Zákonník práce nepriznáva zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer, úroky z omeškania za obdobie predchádzajúce právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru a priznaní náhrady mzdy. Ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. nepatrí medzi všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, keďže medzi ne patria iba §§ 1 až 122. Ak by sa ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. malo použiť aj na pracovnoprávne vzťahy, rozhodujúcim pre určenie výšky úrokov z omeškania je určenie začiatku omeškania. Okamihom začiatku omeškania s vyplatením náhrady mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru je až prvý deň nasledujúci po márnom uplynutí lehoty určenej súdom na uhradenie náhrady mzdy uvedenej v právoplatnom rozhodnutí súdu. Napokon žalovaný v odvolaní vytkol súdu prvého stupňa, že nesprávne vypočítal výšku celkových úrokov z omeškania. Na základe číselných údajov uvedených v napadnutom rozsudku mal totiž súd prvého stupňa dospieť k sume 34 541,45 eur, t. j. k sume o 40,88 eur nižšej, než aká bola priznaná žalobcovi. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že súd prvého stupňa za obdobie údajného obdobia omeškania žalovaného so zaplatením náhrady mzdy vo výške 6 729,17 eur za obdobie od 16.01.2008 do 23.05.2011 priznal žalobcovi pri úrokovej sadzbe 8,5 % sumu 1 919,65 eur, pričom skutočné úroky z omeškania za toto obdobie predstavujú sumu iba 1 918,10 eur. Táto skutočnosť vyplýva z nasledovného vzorca: $6\,729,19 \times 8,5\% : 365$ (počet dní v roku) $\times 1224$ (počet dní omeškania) = 1 918,10 eur. Rovnaké odchýlky sa nachádzajú aj pri ostatných čiastkových výpočtoch úrokov z omeškania.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutej časti čo do základu vecne správny.

Zamestnanec, ktorý sa domáha na súde určenia, že skončenie pracovného pomeru je neplatné, môže v žalobe súčasne uplatniť aj nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Prisúdenie tohto nároku však nie je možné skôr, než súd rozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru (rozhodnutie o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru predstavuje nevyhnutnú podmienku, bez splnenia ktorej nie je možné rozhodnúť o nároku na náhradu mzdy). Nárok na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru však zamestnanec môže uplatniť nielen súčasne so žalobou o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, ale aj neskôr. Možnosť uplatnenia tohto nároku teda neobmedzuje skutočnosť, že v tom čase ešte o žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru nie je rozhodnuté.

Pre náhradu mzdy (bez rozlišovania, či ide o náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru alebo o inú náhradu mzdy) je stanovená mesačná splatnosť, rovnako ako u mzdy (§ 129 ods. 1, § 132 Zák. práce). To, že súd náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru môže prisúdiť iba za podmienky, že tento nárok vznikol - odo dňa, keď zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával a za stavu, že už rozhodol (hoci aj v tom istom rozsudku) o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru, neznamená, že súd tu určuje splatnosť náhrady mzdy. Aby súd mohol rozhodnutím určovať splatnosť náhrady mzdy, musela by k tomu existovať konkrétna hmotnoprávna úprava; takáto úprava však neexistuje. Splatenosť náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sa teda neurčuje súdnym rozhodnutím. Rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, t. j. iba potvrdzuje už existujúce hmotné práva a povinnosti (priznaním náhrady mzdy sa nekonštituuje žiadny nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba procesne dodáva kvalita vykonateľného práva). Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru - a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady - teda nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z ustanovení hmotného práva.

Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Zákonník práce z roku 1965 (zák. č. 65/1965 Zb.) túto možnosť jednoznačne vyjadril vo svojom § 256 ods. 2 prvá veta tak, že účastník, ktorého peňažný nárok nebol včas a riadne uspokojený, môže požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Keďže terajší Zákonník práce (zák. č. 311/2001 Z.z.) a ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu o úrokoch z omeškania, treba postupovať i v takomto prípade podľa občianskoprávnych predpisov. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. pre omeškanie s plnením peňažného dlhu (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17.12.2009 sp. zn. 1Cdo 116/2008).

Z toho vyplýva, že neobstojí odvolacia argumentácia žalovaného, ktorý tvrdil, že sa nemohol dostať do omeškania so zaplatením náhrady mzdy a že nie je možné použiť občianskoprávne predpisy aj na pracovnoprávne vzťahy, konkrétne pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania. Na druhej strane treba žalovanému prisvedčiť v tom, že súd prvého stupňa nepostupoval celkom správne pri výpočte celkovej výšky úrokov z omeškania a v tomto ohľade odvolací súd poukazuje na dôvody odvolania žalovaného.

Zo zápisnice o pojednávaní z 24.10.2013 vyplýva, že súd prvého stupňa skutočne nepostupoval v súlade s § 118 ods. 2 O.s.p., keďže neuviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Odvolací súd je však toho názoru, že táto procesná vada nemôže byť dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku, keďže nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Okrem toho, nemožno prehliadnuť individuálne okolnosti prejednávanej veci, v ktorej skutkový stav nebol medzi účastníkmi konania sporný, sporné bolo iba právne posúdenie veci a účastníci konania nenavrhovali okrem dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vykonanie žiadnych ďalších dôkazov. Za tohto stavu je odvolací súd toho názoru, že porušenie § 118 ods. 2 O.s.p. súdom prvého stupňa nemalo za následok nepredvídateľnosť postupu súdu prvého stupňa a napadnutého rozsudku.

Z týchto dôvodov odvolací súd zmenil podľa § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 34 541,45 eur a vo zvyšku napadnutej časti, t. j. ohľadom sumy 40,88 eur ($34\,582,33 - 34\,541,45 = 40,88$ eur), žalobu zamietol.

Výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba vo zvyšku (t. j. ohľadom sumy prevyšujúcej 34 582,33 eur) zamietnutá, nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.